

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/15/2013
Identifikačné číslo spisu:	9512100066
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Harabin
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9512100066.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Harabina a členov JUDr. Igora Burgera, JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Libora Duľu, na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2014 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenému A. G., vedenej na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica, pod sp. zn. BB-3T/17/2012, prerokoval dovolanie, ktoré podal obvinený A. G., prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Gajera, advokáta v Bratislave, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2013, sp. zn. 5To 10/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného A. G. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) z 26. júla 2012, sp. zn. BB-3T/17/2012, bol obvinený A. G. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa §14 ods. 1, § 20, § 221 ods. 1, 4 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva v štádiu pokusu na tom skutkovom základe, že 21. januára 2010 o 13.00 hod. v Bratislave, O. D. XX, na Notárskom úrade JUDr. A. G., A. G. s doposiaľ nestotožnenou osobou vystupujúcou ako A. G., nar. X. P. XXXX, bytom N., O. XXX/XX, A., T., občan Českej republiky, ktorý svoju totožnosť preukázal sfaľovaným občianskym preukazom číslo XXXXXXXXXXXX, iniciovali spísanie notárskej zápisnice číslo N 104/2010, Nz 1859/2010, NCRI 1914/2010, kde osoba vystupujúca ako A. G., uznala neexistujúci dlh vo výške 816.000.000 Kč (31.409.984,98 Eur) voči oprávnenému A. G., nar. XX. V. XXXX, bytom N., W. XXXX/XX., Slovenská republika a následne na základe tohto vykonateľného exekučného titulu na návrh A. G., zast. advokátom JUDr. Antonínom Konečným, so sídlom Praha 3, Čajkovského 4, z 8. februára 2010, bola uznesením Obvodného úradu pre Prahu 6, sp. zn. 34EXE 223/2010-47 z 12. marca 2010 nariadená exekúcia na majetok povinného A. G., vykonaním ktorej bol poverený súdny exekútor JUDr. Juraj Podkonický, PhD. Exekútorský úrad Praha 5 so sídlom Praha 6, Evropská 663/132, čím by v prípade vykonania exekúcie vznikla A. G., nar. X. P. XXXX, bytom N., O. XXX/XX, A., T. škoda vo výške najmenej 31.409.984,98 Eur (816.000.000,- Kč).

Špecializovaný trestný súd mu podľa § 221 ods. 4, § 38 ods. 2, § 48 ods. 4 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom strázenia, podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1, § 77 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. ochranný dohľad v trvaní 2 roky a povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody jedenkrát v kalendárnom týždni osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu.

Najvyšší súd 24. januára 2013 rozsudkom sp. zn. 5To 10/2012, v zmysle § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3, § 322 ods. 3 Tr. por. na podklade odvolania obvineného A. G. zrušil rozsudok špecializovaného trestného súdu vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a uloženom ochrannom opatrení a podľa § 221 ods. 4, § 38 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/, § 48 ods. 4 Tr. zák. mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom strázenia a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1, § 77 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. ochranný dohľad v trvaní 2 roky a povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody jedenkrát v kalendárnom týždni osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu.

Rozsudok odvolacieho súdu bol doručený 15. marca 2013 obvinenému a jeho obhajcovi, JUDr. Gajerovi, 14. marca 2013.

Špecializovaný trestný súd 26. septembra 2013 predložil dovolaciemu súdu dovolanie, ktoré podal obvinený prostredníctvom obhajcu 23. augusta 2013, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2013, sp. zn. 5To 10/2012. Uplatnil v ňom dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. Namietal, že „všetky obhajobou navrhované dôkazy prvostupňový súd zamietol. Nevypočutie svedka S. a ďalších osôb spôsobilo, že skutkový stav bol nedostatočne zistený“ a „napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku“.

Podľa prokurátora boli počas rozsiahleho prípravného konania zabezpečené dôkazy aj z Českej republiky. Tvrdenie, že orgány činné v trestnom konaní ani súd nevykonali ním navrhované dôkazy neobstojí. Dovolanie označil za nedôvodné. Právny zástupca poškodeného uviedol, že písomné tvrdenia dovolateľa sú skutkovými úvahami, právne neskúmateľnými a nemeniteľnými v rámci dovolania. Hoci uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. konkrétny dôvod porušenia práva na obhajobu neuviedol. Právne posúdenie zisteného skutku je správne, preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je na mieste.

Dovolací súd (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať, v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil i to, že je potrebné ho odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Inštitút dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí. Možno ho aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Dovolací súd nie je na základe samotného vymedzenia dovolacích dôvodov v § 371 Tr. por. predurčený k úplnému prieskumu rozhodnutí nižších súdov, ale je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. V porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú dovolacie dôvody vymedzené podstatne užšie.

Dovolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, ktorá časť rozhodnutia sa napáda a aké chyby sa mu vytýkajú alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. V dovolaní sa musí uviesť dôvod dovolania podľa § 371.

Dovolací súd nezistil porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Obvinený si toto porušenie zamieňa s údajne neúplne zisteným skutkovým stavom a nesprávnym hodnotením dôkazov argumentujúc pritom odmietnutím vykonať ním navrhnuté dôkazy.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1, ods. 2, 44 ods. 2 Tr. por.), je povinnosťou súdu zaoberať sa každým návrhom na vykonanie dôkazu a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods.1 Tr. por.). V tomto smere postupoval aj súd prvého stupňa, ktorý sa na hlavnom pojednávaní a následne v rozhodnutí vysporiadal s tým, prečo obhajobou navrhnuté dôkazy odmietol vykonať. Podľa § 272 ods. 3 Tr. por. súd odmietol vykonať výsluch svedkov G., A., A., C., U., S. a preveriť, kto je majiteľom účtov uvedených na č.l. 979 z dôvodu, že navrhnuté dôkazy sa buď týkali okolností nepodstatných pre rozhodnutie o obžalobe alebo okolností, ktoré možno zistiť inými skôr vykonanými dôkazmi. Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom a procesne podložené odmietnutie dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu v intenciách § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. pri uplatnení oprávnenia v zmysle § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (viď rozhodnutie č. 7 Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky, č. 1/2011).

Ako dovolací dôvod obvinený uplatnil aj písm. i/ § 371 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Dovolateľ použil len všeobecnú formuláciu bez uvedenia konkrétnych právnych chýb. Uviedol, že je nevinný, skutok sa nedokazoval a je nesprávne právne posúdený. Dovolateľova zjavne nedostatočná argumentácia nementí nič na tom, že právna kvalifikácia skutku v danej veci bola správna.

V posudzovanej prípadе podmienky dovolania obvineného A. G. neboli splnené, preto ho na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. musel dovolací súd odmietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.